

"אמור" - גען יצ' א"ר (12.5.90)

פרט "אמר" בעל סלוח למוחג - קובץ 6 קאטעגאריע -
ה'א פרט קב - טענה של אמר. כנהיה למנה טוב את
הפרט עוז סרס שנוצרה כי כבר זמנית הפרט אינו קאטעגאריע:

$$(כא, 7) = \text{איש בונה ומנה לא יקחו, נאשה זרועה מא'לה} \\ \text{לא יקחו כי קצוש הוא לא יאמרו} =$$

והרי ה'א מתנהגה עם כהן ונה"גה אם למעלה
כהנים, ש'ה'ו בר'א'ם.

אך הפרט עם מוחג במישור הפאזיטי של עם יאנו.
ה'א נפתח עם ה'קצושים:

$$(כא, 1) = \text{ואמר ה' אל משה ~~אל~~ אמר אל הכהנים בן' אהרון} \\ \text{ואמר * אליהם אנפש לא יאמא בלמ'ו.} =$$

שלא רש'ו: מה הכפולת ה'ו - אמר... ואמר. וגשמו:
= תהביר ה'זבול'ם אל הקטנים" = (מאבא ממס' יבמות 37 קוי"ז)

טומר אם הלם צריך תה'ו קצוש - כבי לקבולו
בסר' קצושים בלגה שצורה *אז כולל'י המנהיג'ים שלנו
צפ'כ'ים רפ'יו קצושים וצ'יר'ים - רכן, אלמר רש"י -
קוצם כ' יל תהביר אל ה'זבול'ם כ'י ש'ה'ו צוזמא לקטנים:
קוצם הכופנים - מעי'ל'י הלם, ו'זר'כ'ם, כ' הלם ילמר תה'ו
קצוש.
בסוף פרט קצושים אנו קובים:

$$(כ, 25) = \text{והב'תם ב'ן הדימה הטורה למאבא וב'ן העול'י הטמא} \\ \text{למבו ואל ג'קצו אג נפלות'כ'ם בבהמה ~~א~~ ובקט' ובכ'} \\ \text{אלו גרמול'י האמ'ו אלר הב'ל'ג'י רכ'ם למא.} \leftarrow$$

פרטג'ון זיך קומה וכמה נולא'ים - ה'בולט'ים ~~לדבר~~ ^{בינ'רם}
 הם זינ'י סאלמא הער ואילור של כהנ'ים, וסדר מוזר'י ה'
 - מצד אחר יאג'ל וצד, מצד השני למטה.
 הפרשה בוגרת באזהרה לכהנ'ים שלא ייטאו למע'ם
 וללא יקרמו קרנה בהלם על מה

פרטג'ון
 ח"ו

ומע"מ - הפרשה * רמבה'י על כל החל'ים והחל'ים
 בשנה ככולל האל השני רפסם הנולא'ים) להם י'י מנחה ולמטה
 למ' י'להל. גמחה! מה הקטג ג'ן הדבר'ים? אלא שזה
 צירוף זה של נולא'ים בא למע'ם אונ'ו יקח חלוק למע'ם
 בת"י הפרט' והכאל:

לם ג'י'י צרה ומצוקה כלנטרה שטור אינה השלם
 ש'נו, אסור י'פור למהלומה ה'אול וואב'ן העקווה: אלא ח"ב'ים
 להתאגר על מצוקה הרעה, שהיא אלק בלתי נפרד מן ה'ים.
 ונקווה לבואם של י'ים טוב'ים, י'י חל' ולמטה. =

לפי הסמיכות של סאלמא הער לכהנ'ים הפרשה למ
 נ' הלא רשאי להמחין" (ובזה נלמ'ם צוטה - כמה שחלוק
 דנ"נ' אנולור תקרוב'ים, בני'ת ג'יר - דה"נו * ללא א'ישה
 צוטה ~~ל~~ חלק מן האג'ל הבה.

אמר הכתוב ואלה ה'בולט'ים ש'נו - דוד סרס ש'ינו ארצ'י -
 הלא ג'ממ'ת י'ום הכ'סו'ה

(4)

למנוך כל הוצאות המלוכה וההוצאות כאלו, וצ"ל מילוא
וההוצאות על מלכה, כביכול, שתי - פירוש בן האיט המצרי
לאנו קוראים לקראת סוף הפרשה.

רפני שנעלה כפי, יש לזכור ולהזכיר לכל ~~לפי~~
שאיכתינו והמחנה ה"א וה"ב עם קדוש והיות מקדש
לשם שמיים - קוצים כל בנינו רבין דמנינו ובהלכה וה"א
"אור ראויים": אולי זאת גם היסוד לסבאנו" כ-פ במשך

הצורה - גם כמעין להזכיר את הצורות על הקטנים:
אלא, העם, אנחנו - בני ישראל - הצורות; ואומה הודות -
הקטנים.

אם "לאר לראן אה"כ, רבון" דאור כמה מילים בקשר
לשמה לט ספרי הגרסה.

כגון מוקצם ברש"י:

(כב, 32-31) = ושמהם מצויי ודלים אולם אני ה'. ואלא תתאלו את לשם קדש,
ונקצתה בגין בני ישראל אני ה' מקיי לבס.

יש כאן 2 מצוות: תקדש את שם שמיים ואלא תתאל
את שם שמיים. - אלא, ריבנים עניני חלוקה כאן:
הרי"ם מצוה - צוה - הוא משור האשון, בג"ל פרק
צבר ש'ולב סוב עם האמונה למצוה הגורם הן ריקנה אלה
מושמה. ברש"י אמר, האעניי למצוה המצוה שבגורו והעבר
לפי.

סדר החינוך מפרט לנו את ההשקפה היהודית - 2-1
המצוה הנית:

- (1)
- (2)
- (3)
- (4)

(5)

ויל איז זיכער שמואל אילוף ה' האט אים מ-7 אצוג
גני-ני :

מבוא ה': מופהים שלא לבירך את השם. ואם בירך - ה"ב.
גין שבירך בשם, בין לבירך בכני' קט לשון-ה"ב.

ולכשן אנו קוצים לקצה שלץ של הברכה - לקראת הסוף :

כ3, 10-16 = וצא גן-אישה 'שכאל' - - - - - גנקו למ יומג = (5)

אנו קוצים לקראת ענין זה, כי הוא מעורר כמה שאלות :

- (i) מה'כן יצא ?
- (ii) היה א"ש זה יהודי או גן ?
- (iii) ציון כ'הודי כלל או כממלכ ?
- (iv) סמי'כמ הי"ד'ם של הדצ'ים גע"ג'ג
- (v) מה בירושל של הכסוף האחרון בפרשה : = ו'רמאו אלו אגן = ?
- (vi) רמה נאמר "ו'נ'הכו בשלמ" ?
- (vii) מה גיין אגין מקולל הדצ'ים " שאנו קופאים אליו בסוף בר' שלג ?

ויל עורג .

רש"י מתיחס לתוך משאלת אלה ואני קוצה אהב'א אל
צבר'ים של יהודים נאשנ' (ה האות בפרש'וה הגורח"), נאמה
א'ביג'יץ אב'לעם תולד"י זינאיר קינן צורג ג'ג'לשה.

קוצים כל, מ' הוא זה - הא'ש פכה - גן-אישה 'שכאל' -
והוא גן - איש מצרי ?

(6)

גפרגל שמות אנו חמשים ש:

שמות ב' ב-11: = ויה' ב'מ'ס הקם ויג'ל משה וי'בו אל אל' אלו
ויה' בס'לוגם ויה' אל' מצר' מכה אל' עבר'
מאל'ו.

ו'בו כה וכה ויה' כי א'ן אל' , ויך אג
המצר' ו'טמ'פו בחול . =

אומר רש"י כאן : (6) וכלא ואזר אל זה גפרגל (6)
→ ומ'ר אל כ' ה'אונ'ם לבורה" (7a)
ה'אונ'ם לבורה" מבה'ר אל' ע'נ'ן הילום תר'ה ג'רוך הק'ה:
(7)

באלו כ'רוגו: אומר נ'שון' : (18)

והמלך ג'ובוג לשאלו אל'ו : (ב'ת'ל'ון' - כ' ס'ת'ים)

או כ'ב' של'ן קור'ים צ'ע'ים כ'ום ג'פ'ל'
"אל'ן" - אל' כ'ן , (ק'ווה) ... ג'ל'ד כ' ל'שון"

הרמ'ן הוא מ'ל'ר ל'ן ז'וב'ג ג'ג' הק'צ'ל למק'מה
ב'מ'ר'ג ב'מ'ן אל'ן .

כ'ון י'ל
מק'ום ל'כ'ר
ל'כ'ר ג'
מ'ר'ק' אל'וג
ל'א'ן ל'מ'ר'ם
ל'ם , כ'וג:
ל'ש'ן ג':
ע'כ'ל אל'מ'ר:
ל'ת' ל'מ'צ'ה ק'ל'
מ'ן מ'ן ל'ע'ל'ר'
צ'ו' ל'ור'ג מ'צ'ה
ל'ר'ה ל'ור'ג ע'ל'ר'
ל'כ'ר מ'צ'ה מ'צ'ה
ל'ר' ע'ל'ר' ע'ל'ר'.